

אלי גור אריה - "אפרודיזיאק (עושר העמים)", גלריה רוזנפלד, תל-אביב

מאת עוזי צור

השיח המאלף תמיד של אלי גור אריה עם העולם מתנהל בספירות אחרות לגמרי; הבדיוני חובר לשפת תקשורת פרסומית לברוא יצורי כלאיים מבעיתים החותרים מבפנים נגד גימורם המטריאליסטי המושלם. אלה הם פסלים מרהיבים, המשלבים אברים אורגניים ואברים פירוטכניים, פסלים המדמים דוכני "השקה" בירידים מסחריים שרחקו מיעודם אל מורבידיות לא צפויה, מוטציות של התבונה האנושית המלאכותית.

העבודה "סיכת פרפר (זיהוי ראשוני)" מציגה עצם אגן בשלמותה כפרפר, ומתוך עצם הזנב שלה מתחדד עוקץ מתכת נורא מכוסה אגלי דם מסוגננים. הסיכה ענובה בפרפר ורוד עשוי מרקמת סחוס כמתנת אהבים, ועש מטיל על הכל את ביציו. תכשיט מצמרר בחלון הראווה הפונה אל רחוב "החתן כלה", ושתי נורות זעירות מאירות אותו מבפנים כהילה. "מתאבנים" הן צדפות שבחיקן משובצים בשר מלוטש כיהלום, מצע אורז מעוטר בשחלות ורימונים, ביצי דגים, רכיכה מושחלת בפירסינג של פנינים. היכן עובר הגבול בין האכיל ללא-אכיל, בין היפה לדוחה? למי שנמצא מחוץ לחוג ה"פריקים" של גור אריה נדמה שהוא משייט מנותק בתוך עולמו ההרמטי (האובססיווי והאלים לא פחות מזה של קרמר); ולמי שבפנים נדמה שזה עוד מסע מהפנט בין כוכבים שנפלו. הגיע הזמן שגור אריה יפרוץ ממועדון אוהדיו המקומי אל העולם, כי יצירתו נטולת מקום.